

Buitenmuseum niet open

Een gesloten museum is geen museum

Deze aflevering van het Peperhuis had een feestelijke moeten zijn.

Op 28 mei om 13.02 uur, precies vijftig jaar na de afsluiting van de Zuiderzee, zou immers het Buitenmuseum worden geopend. Uit de dagbladen hebt u kunnen vernemen, dat de staatssecretaris van CRM H. de Boer op 17 december 1981 heeft besloten de opening voorlopig uit te stellen. Als voornaamste reden voerde hij aan, dat er te weinig personeel kon worden toegewezen. In plaats van de gevraagde zeventig plaatsen kreeg het museum er slechts twintig tot zijn beschikking. En met dat aantal kan het Buitenmuseum niet opengesteld worden voor het publiek.

Voor al diegenen, die betrokken zijn bij de bouw en de inrichting van het Buitenmuseum was het bericht een grote teleurstelling. Slechts vijf en een halve maand vóór de geplande opening had niemand meer op een dergelijk besluit gerekend. Vooral in het laatste jaar was de bouw in een stroomversnelling terechtgekomen: alle medewerkers werkten onder grote druk om het museum zo ver klaar te hebben, dat de bezoekers ontvangen konden worden. Het was met recht: alle hens aan dek.

Van achter de zeemuur waren de resultaten van al de inspanningen duidelijk zichtbaar. De Kolhornster buurt, langs het eerste deel van de werkhaven, kreeg snel zijn uiteindelijke vorm, de dijksloot werd gegraven.

Niet zichtbaar voor voorbijgangers verzeen in het midden van het terrein de laatste grote bouwwerken. Over het hele terrein verspreid werden elektriciteitspalen geplaatst en werd de straatverlichting aangebracht, stegen en straatjes bestraat, hekjes om huizen geplaatst. Kortom, het Buitenmuseum begon steeds meer zijn definitieve vorm te krijgen.

Ook achter de schermen werd er hard gewerkt. Een van de meest knellende zaken, die alle aandacht vereiste, was de ontsluiting van het Buitenmuseum. Voor dit doel werd door de

Vereniging Vrienden een afzonderlijke stichting in het leven geroepen. Uiteraard moest er veel worden vergaderd, een tijdrovende bezigheid, waarbij met zorg en geduld moest worden gemanoeuvreed om de drie overheden in hetzelfde spoor te krijgen. Uiteindelijk is dat gelukt, want enkele dagen na het besluit van de staatssecretaris, zette de gemeenteraad van Enkhuizen het licht op groen voor het vaarmodel.

De conservatoren waren druk bezig met de inrichting van woonhuizen en werkplaatsen en het doen van het benodigde speurwerk. Gestadig vorderde het aantal interieurs, dat voor de bezoekers zou worden opengesteld. Het plan rond de informatiepanelen - zie Het Peperhuis 1981, nummer 2 - werd uitgewerkt. Met de audio-visueel adviseur en de vormgevers werd intensief overlegd over de nieuwe presentatie van het Buitenmuseum: niet alleen zaken als bewegwijzering en inrichting van informatiepanelen werden aangepakt, maar ook affiches, folders en ander drukwerk. En voor de openingsdag zelf was een viertal commissies aan het werk getogen om het volle programma voor 28 mei tot in alle details voor te bereiden.

Al deze werkzaamheden waren in een schema gezet, dat weliswaar kleine marges toeliet, maar waaruit zonneklaar bleek dat het Buitenmuseum en de ontsluiting over water op tijd klaar konden zijn. In ieder geval zou het publiek, na jarenlange voorbereiding, op waardige wijze ontvangen kunnen worden. Helaas doorkruiste het besluit van de staatssecretaris deze verwachting. Tal van instanties, die op de een of andere manier belang hebben bij de opening van het Buitenmuseum, reageerden geschokt. Zo stuurden het Nationaal Bureau voor Toerisme, de Gemeenteraad van Enkhuizen, politieke partijen, vakbonden, horeca en de vrouwenraad in Enkhuizen en de Streek VVV West-Friesland protestbrieven naar de staats-

secretaris van CRM. Een aantal leden van Provinciale Staten van Noord-Holland verzocht Gedeputeerde Saten bij de regering alsnog de resterende vijftig formatieplaatsen te bepleiten.

We hopen dat al deze protesten het gewenste effect sorteren, namelijk dat het Buitenmuseum op korte termijn voor het publiek zal worden open gesteld. Want de bedoeling van het museum is toch in de eerste plaats, dat bezoekers kennis kunnen nemen van de Zuiderzeecultuur. Voor hen is immers het museum in zeventien jaar gebouwd.

Een gesloten museum is geen museum.

